

Tema: la felicitat Títol: 3 minuts 40 segons

3 minuts 40 segons és el que va durar l'eclipsi total de sol. No ho vaig veure en directe ni sentir la sensació de fredor en enfosquir-se el sol i deixar tothom que ho veia bocabadat.

Vaig pensar, per un moment, mentre ho mirava per televisió, que potser el món s'aturaria, que s'aturarien les guerres, el sofriment, les malalties, la gana. Era un senyal que la humanitat ho aprofitaria, que els homes, les dones, reflexionarien en les conseqüències dels seus actes, pensarien amb els altres, en el lloc on vivim, en el planeta que en aquell moment no rebia la llum del sol.

Vaig pensar en els nostres avantpassats, sense els nostres coneixements, que era per a ells un eclipsi? La fi del món? un càstig de uns éssers desconeguts? L'enuig dels déus? Restaven totalment astorats i desprotegits.

Però vaig tornar a la realitat, aquella visió en la distància, em transmetia una felicitat clara, diàfana, sincera del moment, les cares, els gestos, les paraules, l'emoció de la gent, ho deia tot.

Aquell esdeveniment de 3 minuts 40 segons va fer realitat poder gaudir amb plenitud. Tan sols per aquell instant, una felicitat compartida per recordar la resta de la meua vida.

Tema: l'aigua Títol: Decadència

Saps, tenia molts dubtes de venir a veure't. La veritat? La teua situació de patiment m'entristeix molt, i cada vegada que et veig, se'm trenca el cor quan veig totes les entranyes al descobert, i tens tota la raó del món, soc un pessimista, ho reconec.

Sincerament, no sé com afrontar la teua desaparició, sí, faig el que fa tothom, buscar i rebucar a dintre del meu cap els millors records possibles amb tu, però no funciona.

Suposo que no n'ets conscient, però són molts anys junts gaudint de meravellosos estius i hiverns, on sempre que he tingut la necessitat d'evadir-me del meu dia a dia, la teua presència em donava la frescor i la vitalitat que em feia falta per continuar amb la meua vida.

I ara, m'adono que tu també necessitaves ajuda, i jo, he sigut incapaç de veure-ho, i ara, ara és massa tard.

Personalment, he de reconèixer que t'he fallat, i no he sabut trobar les solucions i els recursos necessaris per evitar la teua fragilitat, una fragilitat que comportarà degradació i decadència.

He de marxar... és difícil acomiadar-m. Has sigut molt important i fonamental per a la meua vida, i vull que sàpigues que sempre seràs amb mi.

T'estimo, aigua.